

možo ƚe mudrostowaŝch, až to nej pŝchawě! We goruz-
nosćzi teje bitwy ƚe ja tym nepschaŝcha.

Seĝer ŝchescźich nemějachmy wot zaroby wězej
niz, ako to mloko naŝheju dwěju krowowu w groźi.
No, źož tej nam wostańotej, až te źiŝchetka ƚe naŝeschisch
'mogu, ga deře; my ŝroscźone možomy zaŝaŝch. We tom
stupi huŝchŝ ŝ někotarymi wojakami do dworu, źěŝcho
ŝ rowneju drogu do grože, krowe buŝchtej wotwěŝanej a
wen wěźonej. Naŝche chopichu ŝchikaŝch a płaŝaŝch.
Mě bu ŝtyŝno. Ja ƚe ŝmognuch a ŝtupich ŝ tym
mužam a ŝaŝnuch: „Kněŝ leutnant, ja namam niz
wězej, ako toŝch te ŝtyri źiŝchetka a mojej dwě wozy
ŝ płaŝańu; joli možno, ga ŝmilŝcho ƚe a wotajŝcho mě
jadnu krowu, aby ja te nabořetka huŝchcźi raŝ na-
ŝeschisch mogaŝ!“ Gnuty wotgroni ten zuŝy wojnaŝ:
„Kněŝ ŝaraŝ, wěŝcho mě, až ja ŝ wami lutoŝcź mam,
ale ja namgu hynaŝ, ja muŝym jej wŝeŝch!“ — „No,
gaž muŝyŝcho, ga wŝeŝcho moj ŝlědny hopor we Božem
měńu!“ ŝaŝnuch ja. Te wojaki gonichu. Huŝchŝ paŝ
jim ŝiwnu, a ŝu mńo ƚe hobroŝchery zaŝcho won: „Mě,
my wŝejomy jadu! Kotru požedaŝcho, kněŝ ŝaraŝ?“
— „Toŝch tu!“ — „Kamerady, wěźcźo ju ŝaŝ do
grože!“ pŝchikaŝa won. S weliŝim źěkom ŝtupichmy do
jŝchpy, ten huŝchŝ ŝobu, napiŝa ŝmuŝchŝi, až jo krowu
weŝeŝ a da je mě ŝ tymi ŝłowami: „To jo ŝŝchawne
piŝmo, kněŝ ŝaraŝ, ale byźcźo troŝchtne, ten zaŝ buźo
ƚe ŝaŝej polepŝchyŝch!“

Drugi źeń, ako ja ŝ bitwiŝchcźa domoj pŝchižech,
ŝom ŝaŝej gromaže ŝ tymi mojimi. Dŝy ƚe rońe a
ŝdychowańa ŝtupaju ŝ něbju. Toŝch ƚe ŝaĝno do rot,
te roŝleŝche a naŝcha ŝgubjona krowa drebozo bjaŝajzy
do dworu, narowno ŝu groźi. ŝchtryŝ jej huŝchcźi
wiŝy ja ŝchyju. My ŝmy ŝche pŝchoŝte we požiwańu.